

До Окружного адміністративного суду м. Києва

Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
(код ЄДРПОУ 00022527),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
Засіб зв'язку – тел. 2541450,
Електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

**Третя особа: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»**
(код ЄДРПОУ 04013755)
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
Засіб зв'язку – тел. 2388005,
Електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

Підсудність: ч. 3 ст. 18 КАС України,

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про визнання бездіяльності протиправною, визнання невідповідним Конституції і
Закону і скасування нормативно-правового акту,
що порушує особисте немайнове право

Рішенням Конституційного Суду України № 21-рп/2003 від 25 грудня 2003 р. дано тлумачення, що Київська міська державна адміністрація є єдиним в організаційному відношенні органом, який виконує функції виконавчого органу Київської міської ради та паралельно функції місцевого органу виконавчої влади. З питань, віднесених до відання місцевого самоврядування, цей орган підзвітний і підконтрольний Київській міській раді, а з питань здійснення повноважень у сфері виконавчої влади - Кабінету Міністрів України.

Відповідач КМДА у контексті цього позову є місцевим органом виконавчої влади, оскільки станом на 15.04.1997 р. не був виконавчим органом Київської міської ради. Київрада вперше створила такий виконавчий орган своїм рішенням № 161/262 від 11.03.1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради».

Згідно розпорядження відповідача КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» затверджено графік впровадження розрахунків з постачальниками житлово-комунальних послуг з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру Київської міської державної адміністрації згідно з додатком. Встановлено, що порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру стосується будинків місцевих Рад та будинків житлово-будівельних кооперативів (ЖБК), які обслуговуються житлово-експлуатаційними організаціями.

Відповідно до п. 1 Прикінцевих положень Закону «Про житлово-комунальні послуги» договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року. Договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк,

втрачають чинність. А тому, відповідно до Закону «Про житлово-комунальні послуги» я неодноразово просив Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс» (на балансі якого знаходиться будинок, де я мешкаю) підготувати і укласти зі мною договір про надання житлово-комунальних послуг (з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення, газопостачання тощо), приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 630 від 21.07.2005 р. (зі змінами, що набрали сили 14.09.2009 р.), а також договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 529 від 20.05.2009 р. (зі змінами, що набрали сили 12.09.2009 р.). Зроблено цього не було, у зв'язку з чим зазначені та інші питання вирішуються мною у судовому порядку.

Між тим, мені щомісячно продовжують надходити «Рахунки на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» від третьої особи КП ГІОЦ, де вказані мої персональні дані (зокрема адреса і мій майновий стан). У цих рахунках вказані моє прізвище, ім'я та по батькові, особовий рахунок , домашня адреса (), кількість проживаючих, а останнім часом і нібито борг за житлово-комунальні послуги (станом на липень сума «боргу»).

З третьою особою КП ГІОЦ у мене ніяких правовідносин не існує: у розумінні ст. 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги» він не є балансоутримувачем чи управителем будинку, виконавцем чи виробником житлово-комунальних послуг. Згоди на збирання, зберігання, використання та поширення такої інформації і доручення на це я нікому не надавав. З КП УЖГ «Липкижитлосервіс» (чи його правопередниками) у мене ніяких договорів не було укладено раніше і не існує дотепер. Я не є стороною господарських договорів між КП УЖГ «Липкижитлосервіс» та третіми особами, зокрема третьою особою КП ГІОЦ. Якщо між ними і існують якісь правовідносини, вони згідно ст. 511 ЦК України не породжують для мене жодних обов'язків.

У «Рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» від третьої особи КП ГІОЦ мені пропонується «послуги» і «борг» сплачувати за реквізитами: код ЄДРПОУ 04013755, р/рахунок 2603000018106 в ПАТ КБ «Хрещатик», МФО 300670 (на рахунок саме третьої особи), в той час як КП УЖГ «Липкижитлосервіс» має код ЄДРПОУ 05756837 та інші реквізити, на які мною фактично і сплачуються гроші за житлово-комунальні послуги. Вказане свідчить про безпідставне грошове (фінансове) посередництво з боку третьої особи КП ГІОЦ, за яке згідно пункту 10 розпорядження відповідача КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» під виглядом «відшкодування витрат» третя особа КП ГІОЦ не створюючи жодних послуг у цій галузі отримує «1 відсоток від сум, отриманих на транзитний рахунок».

Посилання у згаданому розпорядженні про так званий «транзитний рахунок» свідчить про те, що третя особа КП ГІОЦ фактично займається незаконною діяльністю по збору та розподілу платежів від населення на користь юридичних осіб, з якими у мешканців будинків не існує ніяких домовленостей чи договірних відносин. Зокрема у мене ніяких договірних відносин з КП УЖГ «Липкижитлосервіс» немає. Постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р. (суддя Ігнатченко Н. В.), залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. (суддя Побірченко Т. І.) визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та

zareєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. (суддя Рецебуринський Ю. Й.) відповідачу КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане рішення відповідачем КМДА не виконано. Але третьою особою КП ГІОЦ при потуранні відповідача КМДА продовжується незаконна діяльність, яка полягає у здійсненні третьою особою КП ГІОЦ у розумінні ч. 3. ст. 333 ГК України фінансового посередництва. Фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансовим коштів. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями. Третя особа КП ГІОЦ не відноситься до банківських установ або фінансово-кредитних організацій. Крім того, діяльність третьої особи КП ГІОЦ у вказаних правовідносинах здійснюється всупереч вимогам Конституції України (ст. ст. 32, 57, 64), ЦК України (ст. ст. 301, 302), Законів України «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про інформацію», «Про захист прав споживачів». Ст. 1 Закону «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні» ця діяльність віднесена до компетенції клірингових установ. Функції клірингової установи може виконувати юридична особа, що отримала відповідний дозвіл НБУ. Третя особа КП ГІОЦ не відноситься до клірингових установ і дозволу НБУ не має. Статтею 5 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» встановлюється, що можливість та порядок надання окремих фінансових послуг юридичними особами, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, визначаються законами та нормативно-правовими актами державних органів, що здійснюють регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг, виданими в межах їх компетенції. Отже, третя особа КП ГІОЦ надає фінансові послуги фізичним особам (приймає і переказує гроші) незаконно і безпідставно: без їх на це згоди як споживачів і носіїв особистих немайнових прав.

Листом до третьої особи КП ГІОЦ від 02.07.2010 р. я просив виключити відомості про мене і мій майновий стан з бази даних КП ГІОЦ (включаючи веб-ресурс www.personal-account.kiev.ua) і припинити виставляння рахунків, на що отримав відписку № 02-75/зг від 16.07.2010 р. Зі змісту вказаної відписки вбачається, що третя особа КП ГІОЦ всупереч закону та його офіційному тлумаченню підтверджує, що допустився порушення мого права на недоторканість особистого життя, шляхом збирання, зберігання і використання конфіденційної інформації - персоніфікованих даних про мою особу.

Усунення цих порушень третя особа КП ГІОЦ вважає безпідставним, у зв'язку з чим я вимушений захищати своє немайнове право у судовому порядку.

Відповідно до ч. 2 ст. 169 ЦК України територіальні громади можуть створювати юридичні особи публічного права (комунальні підприємства, навчальні заклади тощо) у випадках та в порядку, встановлених Конституцією України та законом.

Відповідно до статті 32 Конституції України, ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією та законами України. Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини (ч. 2 ст. 32 Конституції України).

Статтею 302 Глави 22 ЦК України право на інформацію віднесено до особистого немайнового права, що забезпечує соціальне буття фізичної особи.

Відповідно до ч. 1 ст. 302 ЦК України збирання, зберігання, використання і поширення інформації про особисте життя фізичної особи без її згоди не допускаються, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Відповідно до ч. 2 ст. 301 ЦК України фізична особа сама визначає своє особисте життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб.

Загальні правові підстави одержання, використання, поширення та зберігання інформації встановлено Законом «Про інформацію», який закріплює право особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України, а також систему інформації, її джерела, визначає статус учасників інформаційних відносин, регулює доступ до інформації та забезпечує її охорону, захищає особу та суспільство від неправдивої інформації (ст. 2 Закону).

Під інформацією розуміється документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі. Дія цього Закону поширюється на інформаційні відносини, які виникають у всіх сферах життя і діяльності суспільства і держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації (ст. 1 Закону).

Законодавство України про інформацію складають Конституція України, цей Закон, законодавчі акти про окремі галузі, види, форми і засоби інформації, міжнародні договори та угоди, ратифіковані Україною, та принципи і норми міжнародного права (ст. 4 Закону).

Статтею 23 вказаного Закону встановлюється, що інформація про особу - це сукупність документованих або публічно оголошених відомостей про особу. Основними даними про особу (персональними даними) є: національність, освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження. Джерелами документованої інформації про особу є видані на її ім'я документи, підписані нею документи, а також відомості про особу, зібрані державними органами влади та органами місцевого і регіонального самоврядування в межах своїх повноважень. Забороняється збирання відомостей про особу без її попередньої згоди, за винятком випадків, передбачених законом. Кожна особа має право на ознайомлення з інформацією, зібраною про неї. Інформація про особу охороняється Законом.

Рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30 жовтня 1997 року встановлено, що частину четверту статті 23 Закону України «Про інформацію» треба розуміти так, що забороняється не лише збирання, а й зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її попередньої згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, прав та свобод людини. До конфіденційної інформації, зокрема, належать свідчення про особу (освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, дата і місце народження, майновий стан та інші персональні дані).

Відповідно до ст. 31 Закону «Про інформацію» громадяни мають право знати: у період збирання інформації, які відомості про них і з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються; доступ до інформації про них, заперечувати її правильність, повноту, доречність тощо. Крім того, всі організації, які збирають інформацію про громадян, повинні до початку роботи з нею здійснити у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку державну реєстрацію відповідних баз даних. Забороняється доступ сторонніх осіб до відомостей про іншу особу, зібраних відповідно до чинного законодавства державними органами, організаціями і посадовими особами.

Проте в порушення вказаних вимог закону база даних третьої особи КП ГІОЦ про громадян – платників за житлово-комунальні послуги створена без отримання згоди від громадян і не зареєстрована державою. В порушення вимог вказаної статті закону щодо запобігання несанкціонованого доступу до такої інформації, третя особа КП ГІОЦ передав до статуту АТ «Українська сервісна карта» комунальне майно, а саме: два програмно-технічні комплекси та програмну компоненту «Доступ до бази даних комунальних платежів» з відповідного програмного комплексу, що встановлено Контрольно-ревізійним управлінням у м. Києві (роздруківки збереженої копії сторінки офіційного веб-порталу Київської міської влади www.kmv.gov.ua і веб-сторінки газети «Хрещатик» www.kreschatic.kiev.ua додаються). Крім того, база даних платників за житлово-комунальні послуги, створена третьою особою КП ГІОЦ, не захищена належним чином від несанкціонованого доступу з боку необмеженої кількості сторонніх осіб. Відкритий доступ до інформації про будь-яку фізичну особу в цій базі здійснюється через мережу Інтернет. Єдиним вкрай ненадійним обмеженням доступу є 12-символьний персональний буквено-цифровий код (у моєму випадку _____), який насправді є повністю доступним для будь-кого, оскільки щомісяця друкується в «Рахунках на сплату за житлово-комунальних та інших послуг», які третя особа КП ГІОЦ виготовляє та пересилає в житлово-експлуатаційні організації, а останні у відкритому режимі розповсюджують рахунки серед мешканців багатоквартирних будинків (у судові засідання будуть подані фотографії цього процесу на прикладі мого будинку). Також наслідками незахищеності такої бази є розповсюдження у мережі Інтернет посилань на пропозиції придбати цю базу будь-якій зацікавленій особі.

Вищезгадане розпорядження відповідача КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» має своєю метою забезпечення виконання робіт по розщепленню платежів населення за житлово-комунальні послуги згідно з затвердженим графіком (пункт 3.2.), а також забезпечення розщеплення нарахованих та отриманих на транзитний рахунок сум субсидій по видах платежів та перерахування коштів на рахунки підприємств-постачальників житлово-комунальних послуг (пункт 3.3.). Робиться це шляхом збирання конфіденційної інформації за відсутності на те згоди громадян та без державної реєстрації на отримання відповідних баз даних: на підставі інформації, наданої житлово-експлуатаційною організацією. Вказане визнає третя особа КП ГІОЦ своїм листом від 16.07.2010 р. Третьою особою КП ГІОЦ на його веб-сторінці www.gioc-kmda.kiev.ua (у розділі «Наша діяльність») зазначається, що «створені і супроводжуються загальноміські бази даних по власниках квартир або уповноважених наймачах квартир; мешканцях міста, яким призначені субсидії; по пільгових категоріях громадян, підтримується база паспортів житлових будинків, створена система розрахунків диференційованих тарифів по кожному житловому будинку з утримання будинків та прибудинкових територій...».

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» на виконання Конституції України, законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, власних і делегованих повноважень голова місцевої державної адміністрації в межах своїх повноважень видає розпорядження, а керівники управлінь, відділів та інших структурних підрозділів - накази.

Розпорядження голів місцевих державних адміністрацій, прийняті в межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання на відповідній території всіма органами, підприємствами, установами та організаціями, посадовими особами та громадянами.

Порядок набрання чинності нормативно-правовими актами, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, до яких віднесені місцеві державні адміністрації, визначено п. 3 Указу Президента України від 03 жовтня 1992 р. № 493/92

«Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади», відповідно до якого вказані нормативно-правові акти набувають чинності через 10 днів після їх реєстрації, якщо в них не встановлено пізнішого строку надання їм чинності.

Пунктом 2 вищевказаного Указу визначено, що державна реєстрація провадиться в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України. Міністерство юстиції України та управління юстиції складають державні реєстри зареєстрованих ними нормативно-правових актів.

Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, затверджено ПКМУ № 731 від 28 грудня 1992 р.

Зазначеною вище постановою надано право Міністерству юстиції та іншим органам, що здійснюють державну реєстрацію відомчих нормативно-правових актів, перевіряти у міністерствах, інших органах виконавчої влади, органах господарського управління та контролю додержання законодавства про державну реєстрацію нормативно-правових актів, у разі потреби вимагати подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію та у разі потреби вимагати подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію та вносити пропозиції про усунення виявлених порушень і недоліків та притягнення до відповідальності посадових осіб, винних у допущених порушеннях.

Також Положенням встановлено обов'язок міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю своєчасно подавати на державну реєстрацію нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, та не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію.

Відповідно до п. п. 1, 2 Положення, державна реєстрація нормативно-правового акта полягає у проведенні правової експертизи на відповідність його Конституції та законодавству України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і протоколам до неї, міжнародним договорам України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, та *acquis communautaire*, а також з урахуванням практики Європейського суду з прав людини, прийнятті рішення про державну реєстрацію цього акта, присвоєнні йому реєстраційного номера та занесенні до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів. Державній реєстрації підлягають нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер.

Згідно з п. 7 Положення, нормативно-правовий акт подається на державну реєстрацію у п'ятиденний строк після його прийняття. Пункт 16 Положення передбачає, що зміни і доповнення, внесені до правового акта підлягають державній реєстрації в порядку, встановленому цим Положенням.

Розпорядження відповідача КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» не зареєстровано в органах Міністерства юстиції України. Між тим, статтею 57 Конституції України встановлюється, що закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права та обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, інакше вони є нечинними. Пунктом 2 постанови КМУ №731 від 28.12.1992 р. органи виконавчої влади зобов'язано не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію та не опубліковані в установленому законодавством порядку.

На час прийняття рішення спірне розпорядження також не пройшло державної реєстрації.

Крім того, відповідно до ст. 36 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу, проект регуляторного акта не був оприлюднений. Проекти зазначених оскаржуваних розпоряджень не оприлюднювалися та не здійснювався аналіз їх регуляторного впливу.

Оскаржуванім розпорядженням відповідача КМДА грубо порушуються мої права, як члена територіальної громади м. Києва: на підставі цього незаконного акту мені нараховується неіснуючий борг, що підтверджується «Рахунками на сплату за житлово-комунальні та інших послуг», які мені надсилає третя особа КП ГІОЦ, не будучи особою, з якою у мене укладений договір на надання цих послуг і при відсутності виконавців житлово-комунальних послуг, що встановлено в судовому порядку.

Таким чином, третьою особою КП ГІОЦ в порушення вимог чинного законодавства, здійснюється збирання, зберігання і використання конфіденційної інформації - персоніфікованих даних про громадян, за відсутності їх згоди та без державної реєстрації відповідних баз даних. Виставляючи рахунки і приймаючи гроші на так звані «транзитні рахунки», третьою особою КП ГІОЦ порушуються вимоги Законів «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг». Ці незаконні дії відбуваються при потуранні відповідача КМДА, за сприяння його незаконного розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

Відповідно до ст. 271 ЦК України зміст особистого немайнового права становить можливість фізичної особи вільно, на власний розсуд визначати свою поведінку у сфері свого приватного життя.

Відповідно до ст. 275, 276 ЦК України суд може постановити рішення щодо поновлення порушеного права. Захист цього права здійснюється способами, встановленими главою 3 цього Кодексу, а також іншим способом відповідно до змісту цього права, способу його порушення.

Статтею 16 Глави 3 ЦК України встановлені способи захисту цивільних прав та інтересів судом. Частиною 2 статті 21 ЦК України встановлено, що суд визнає незаконним та скасовує нормативно-правовий акт органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, якщо він суперечить актам цивільного законодавства і порушує цивільні права або інтереси.

Відповідно до ч. 3 ст. 99 КАС України (в редакції Закону України від 07.07.2010 р. № 2453-VI) для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Відповідно до ч. 1 ст. 268 ЦК України позовна давність не поширюється на вимогу, що впливає із порушення особистих немайнових прав, крім випадків, встановлених законом.

Згідно ст. 1 ЦК України цивільним законодавством регулюються особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників.

Отже справа щодо незаконних дій третьої особи КП ГІОЦ є справою цивільної юрисдикції, про що мною подано позов до Дніпровського райсуду м. Києва.

Разом з тим, згідно ст. 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до статей 8 та 22 Конституції України, пункту 19 роз'яснень, наданих ППВСУ № 8 від 13.06.2007 р. «Про незалежність судової влади», не підлягають застосуванню судами закони та інші нормативно-правові акти, якими скасовуються конституційні права і свободи людини та громадянина, а також нові закони, які звужують зміст та обсяг встановлених Конституцією України і чинними законами прав і свобод.

Відповідно до ст. ст. 124, 144 Конституції України, пункту 3 роз'яснень, наданих ППВСУ № 9 від 09.11.2006 р. «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя», суд може на підставі ст. 144 Конституції визнати такими, що не відповідають Конституції чи законам України, рішення органів місцевого самоврядування, а на підставі ст. 124 Конституції - акти органів державної виконавчої влади: міністерств, відомств, місцевих державних адміністрацій тощо. Звернення до Конституційного Суду України в такому разі не вимагається.

Ст. 13 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» віднесено забезпечення законності, охорони прав, свобод і законних інтересів громадян. Пунктом 12 ст. 16 цього ж Закону місцеві державні адміністрації в межах, визначених Конституцією і законами України, здійснюють на відповідних територіях державний контроль за додержанням законодавства про державну таємницю та інформацію. Пунктом 7 ст. 18 цього ж Закону місцева державна адміністрація наділена повноваженням регулювати ціни та тарифи за виконання робіт та надання житлово-комунальних послуг підприємствами, а також визначати і встановлювати норми їх споживання, здійснювати контроль за їх додержанням. Пунктом 2 ст. 20 цього ж Закону встановлено, що місцева державна адміністрація забезпечує організацію обслуговування населення підприємствами, установами та організаціями житлово-комунального господарства, зв'язку, телебачення, радіомовлення, торгівлі та громадського харчування, побутового і транспортного обслуговування незалежно від форм власності.

Із Статуту третьої особи КП ГІОЦ вбачається, що воно засноване на комунальній власності територіальної громади м. Києва і безпосередньо підпорядковується відповідачеві КМДА. Предметом діяльності третьої особи КП ГІОЦ є програмно-комп'ютерне та інформаційне супроводження задач автоматизованої обробки інформації в міському господарстві; створення та актуалізація загальноміських баз даних; участь в реалізації загальноміської та загальнодержавної програми інформатизації тощо.

Таким чином, незаконна діяльність третьої особи КП ГІОЦ не припиняється внаслідок протиправної бездіяльності відповідача КМДА. Третьою особою КП ГІОЦ порушуються права громадян у сфері інформаційних і фінансових правовідносин. Зокрема здійснюється втручання у моє приватне життя без моєї на це згоди.

Згідно ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди застосовують при розгляді справ «Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод» (далі - Конвенція) та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Згідно практики ЄСПЛ сфера приватного життя охоплює, зокрема, наступні області: прізвище людини (Менцен (Mentzen) проти Латвії (ріш.), N 71074/01, ЄСПЛ 2004-хії стор. 42-43 (і заслання); Бургхартц (Burghartz) проти Швейцарії, постанова від 22 лютого 1994 р., серія А N 280-b, стор. 28 § 24; Гийо (Guillot) проти Франції, постанова від 24 жовтня 1996 р., Звіти про постанови і вирішення 1996-v, стор. 1602-3 §§ 21-22); досьє або дані, що складаються службами безпеки або іншими державними органами (Ротару (Rotaru) проти

Румунії [ВЕЛИКА ПАЛАТА], N 28341/95 §§ 43-44, ЕСПЛ 2000-v; Амманн (Amann) проти Швейцарії [ВЕЛИКА ПАЛАТА], N 27798/95 §§ 65-67, ЕСПЛ 2000-ii; Лендер (Leander) проти Швеції, постанова від 26 березня 1987 р., серія А N 116, стор. 22 § 48; Х. проти 3 Сполученого Королівства, N 9702/82, вирішення Комісії від 6 жовтня 1982 р., Рішення і Звіти (РО) 30, стор. 239, 240).

Згаданим рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30 жовтня 1997 року також встановлено, що частину третю у контексті всієї статті 48 Закону України «Про інформацію» не можна розуміти як вимогу обов'язкового оскарження протиправних дій посадових осіб спочатку до органів вищого рівня, а потім - до суду. Безпосереднє звернення до суду є конституційним правом кожного.

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 22, 32, 55, 57, 64, 124, 144 Конституції України; Рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30.10.1997 р., Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про інформацію», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», «Про житлово-комунальні послуги», «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», ст. ст. 1, 16, 21, 268, 271, 275, 276, 301, 302, 511 ЦК України, ст. ст. 2, 18, 105, 171 КАС України,

ПРОШУ:

- 1. Зупинити дію розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» до набрання постановою по цій справі законної сили;*
- 2. Визнати протиправною бездіяльність Київської міської державної адміністрації щодо сприяння збиранню, зберіганню, використанню та поширенню конфіденційної інформації про мене з боку Комунального підприємства «Головний інформаційно - обчислювальний центр»;*
- 3. Визнати протиправною бездіяльність Київської міської державної адміністрації щодо сприяння виставлянню мені рахунків і прийняттю грошових коштів на «транзитні рахунки» з боку Комунального підприємства «Головний інформаційно - обчислювальний центр»;*
- 4. Визнати таким, що не відповідає Конституції і закону України «Про інформацію» і скасувати розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги»;*
- 5. Зобов'язати Київську міську державну адміністрацію вчинити усі необхідні дії по усуненню порушень прав та інтересів громадян при збиранні, зберіганні, використанні та поширенні щодо них конфіденційної інформації;*
- 6. Зобов'язати Київську міську державну адміністрацію привести розрахунки за житлово-комунальні послуги у м. Києві у відповідність до чинного законодавства України;*
- 7. Покласти на відповідача по цій справі адміністративної юрисдикції усі витрати, пов'язані з її розглядом.*

Додатки: квитанція держмита (для суду), рахунки КП ГІОЦ, скарга від 02.07.2010 р., лист КП ГІОЦ від 16.07.2010 р., роздруківки збереженої копії сторінки офіційного веб-порталу Київської міської влади www.kmv.gov.ua і веб-сторінки газети «Хрещатик» www.kreschatic.kiev.ua

09 серпня 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./